

hikmet.net bülten

Mevlid-i Nebvî
2023

Mevlid-i

Nebvî

İÇİNDEKİLER

O'nun Doğumu Bayramdır Bize

Kutlu Doğum: Efendimiz'i (sas) Tanıma ve Duyma Zamanı

O Günler Ne Günlerdi

Efendimiz'in Doğumunda Yaşanan Harikulâde Hâller

Ey Güzeller Güzeli Sevgili...

Mısır'da Kutlu Doğum Kutlamaları

O'nun Doğumu Bayramdır Bize

M. Fethullah Gülen

Allah Resûlü'nün (aleyhissalâtü vesselam) doğumu ve yeryüzünü şereflendirmesi insanlığın yeniden dirilişi sayılır; O'nun doğduğu gün bizim için de bir kutlu bayramdır.

Çünkü biz, Rabbimizi O'nunla tanıdık. Nimete minnet ve şükran duygusunu O'ndan öğrendik. Yaratan ve yaratılan arasındaki ilişkileri, kul ve Mâbud münasebetlerini O'nun mesajlarıyla duyup anladık. O'nun ortaya koyduğu yorumlar sayesinde, kâinat, muhtevalı ve okunaklı bir kitaba dönüştü.. eşya ve hâdiseler de, âdeta Hakk'ı söyleyen ve Hakk'a çağıran birer bülbül kesildi.

O'nun gelişile, yaslı çehrelerdeki keder çizgilerinin yerini en içten tebessüm emareleri aldı.. O'nun ışığı başlarımızı okşamaya başladığı günden itibaren, "ebedî yokluk" korkusunun ruhumuzdaki te'siri kırıldı; sonsuzluk isteyen sînelerimize dost ikliminden vuslat muştuları gelip ulaştı.

Evet, bir insanın ötelere imanla gitmesi ve cennete ehil hale gelmesi onun adına bir bayramdır. Getirdiği mesaj vesilesiyle bütün varlığın çehresine nur saçan, nazarları ahiret yamaçlarına çevirerek topyekün insanlığa cennet ve cehennemi tanıtan ve ebedî saadet yollarını aydınlatan Allah Resûlü'nün (aleyhi ekmelü't-tehâyâ) doğumu ise bütün insanlığın ve kâinatın bayramıdır.

Fakat acaba biz, bütün insanlığa bir kurtuluş fermanı getiren Habîb-i Ekrem Efendimiz'i kendi büyüklüğü ölçüsünde sevebildik mi?

“Kutlu Doğum” dediğimiz mevlid-i şerifi, O’nunla irtibatımızı ortaya koyma adına gerektiği gibi değerlendirebildik mi? Zannediyorum, bu sorulara “evet” cevabı vermemiz zordur. Gerçi, şimdiye kadar, merasim türünden çok mevlit okumuş/okutmuşuzdur; üç-beş ses sanatkârı ve ilâhîci ile o geceye bir nağme katmışızdır; biraz lokum ve birkaç şişe gülsuyuyla gönüller almışızdır; ama maalesef bunlar kat’iyen O’nun büyüklüğüne yaraşır şekilde ve O’na karşı, sevgi, vefâ, sadakat duygularını coşturacak seviyede olmamıştır.

Mevlid O’nu anlatmalı

Tabî ki Kutlu Doğum’la alâkalı olan faaliyetler farz, vacip ve sünnet gibi yapılması dinen istenen sorumluluklar kategorisinde mütalaa edilemez. Ancak, o mübarek gün ve geceler münasebetiyle bir kere daha Efendimiz’i (sallallahu aleyhi ve sellem) yâd etme ve nûrefşan mesajını anlayıp başkalarına da anlatmaya çalışma pek çok hayıra vesile olabilir.

Ne var ki, bu güzel âdette işi ticarete dökmemek, gırtlak ağalığı yapmamak, riya ve süm’alara girmemek ve gösterişten kaçınmak çok önemlidir. Allah’ı ve Efendimiz’i anma mevzuunda samimi olmaya çok dikkat etmek lazım. İnsan, hiçbir zaman içinden gelmeyen şeyi söylememeli; mutlaka bir şey söyleyecekse, kalbinin sesine tercüman olmalı, hislerinde mâkes bulmuş şeyleri ifade etmelidir. Şuurundan vize almamış sözleri gün yüzüne çıkarmamalı; riyakârlık ifade eden sesleri sineye gömmeli ve asla kimseye duyurmamalıdır.

Mevlid okuyan da, ilahi söyleyen de ve birkaç kelam ederek o günün önemini dile getiren de mutlaka çok samimi olmalıdır. O güne ve o sözleri söylemeye önceden çok iyi hazırlanmalıdır. Va’z etmeye giden bir insanın, “Aman gözüme bir leke girmesin, kulağıma bir kir bulaşmasın, kafam dağılmasın; aman bir günahkâr olarak halkın karşısına gitmeyeyim!” diyerek, dikkat ve teyakkuz içinde camiye yürümesi gibi -ki va’z u nasihatın mü’min kalblerde mâkes bulması adına bu çok önemlidir- mevlid programlarında vazife alan insanlar da samimiyet ve ihlâsa çok dikkat etmelidir. Halkın karşısına süslü-püslü şeylerle değil, samimiyetle lebriz edilmiş bir gönülle, kalbin süs ve zinetiyle çıkmalıdır.

O’nun bülbülleri olmak gerek

Ayrıca, o tür programlarda seslendirecek ilahi ve kasidelerde de böyle bir zenginliği ihtiyaç var.

Sadece Yunus Emre'yle yetinme, yalnızca Niyaz-ı Mısri'ye takılıp kalma da o mübarek toplanmaları matlaştırabilir. Günümüzün insanı çok farklıdır. Dünkü sözler çok samimi de olsa bugünün insanına avamca gelebilir. Dün çok güzel şeyler söylendiği gibi bugün de söylenmektedir; yarın da çok güzel sözler söylenecektir.

Aynı ifadeleri aynı üslup içerisinde tekrar edip durma ve bu şekilde bir araya gelmiş olma marifet değildir; asıl mesele, Efendimiz'in viladetini gerçek bir bayram olarak duyma ve duyurma; O'na vuslat duygusuyla dolma ve gönüllerde O'nun vuslatına iştihak uyarma; dua ederken de aynı coşkuyla el kaldırma ve kalblerin bamteline dokunma.. nihayet, insanlarda bir heyecan tufanı oluşturma ve Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) o an gökten iniyormuş gibi bir ruh haleti hâsıl etmektir. Hani Arif Nihat Asya der ya;

"Gel, ey Muhammed, bahardır...

Dudaklar ardında saklı

Aminlerimiz vardır!..

Hacdän döner gibi gel;

Mi'raç'tan iner gibi gel;

Bekliyoruz yıllardır!"

İşte, öyle yeni bir ses olmalı, bambaşka bir soluk ve derin bir heyecanla program ortaya konmalı; nihayet, orada hazır bulunanlar gönülden yakarışa geçmeli ve şöyle demeli:

"Mi'raç'tan iner gibi gel;

Bekliyoruz yıllardır!"

Diğer önemli bir husus da, bu programların aynı zamanda bir mesaj vermeye matuf olmasıdır. Mevlit, ilahi, kaside ve şiirler zihinleri hazırlamalı, ruhlarda heyecan hâsıl etmeli; daha sonra da önceden çok iyi belirlenen bir mesajla program hitama erdirilmeli. Efendimiz'in hayat-ı seniyyelerinden bir husus anlatılmalı; O'nun "cevâmiü'l-ke-lim" dediğimiz az söz ile çok manayı ifade eden hadis-i şeriflerinden biri nakledilmeli ya da ümmetin ferdî, ailevî ve içtimâî problemlerinin çözülmesiyle alâkalı bir husus dile getirilmeli.

Fakat, verilmek istenen mesaj gibi o mesajı seslendirecek olan insan da önceden belirlenmeli.. sadece sesi ve nefesi gür, ilmi derin kimselere değil, aynı zamanda kalbî heyecanları coşkun ve gönlündeki Peygamber sevgisi engin insanlar bulunup onlara söz hakkı verilmeli. O insanlar da, öyle mübarek bir program için çok ciddi ön hazırlıklar yapmalı, gönüllerini ortaya koymalı ve konuşurken bile o işin hakkını verememe mahcubiyetiyle M. Akif gibi;

**"Perişan sözlerimden bıkmı, hoş gör,
ya Resûlallah,**

**Kulun şeydâdır amma, açtığın vadide
şeydâdır!"**

deyip inlemeliler. Ya da İslam'ın garipliğini ve ümmetin kimsesizliğini vicdanlarında duyup Ulu Dergâh'a yönelmeliler.

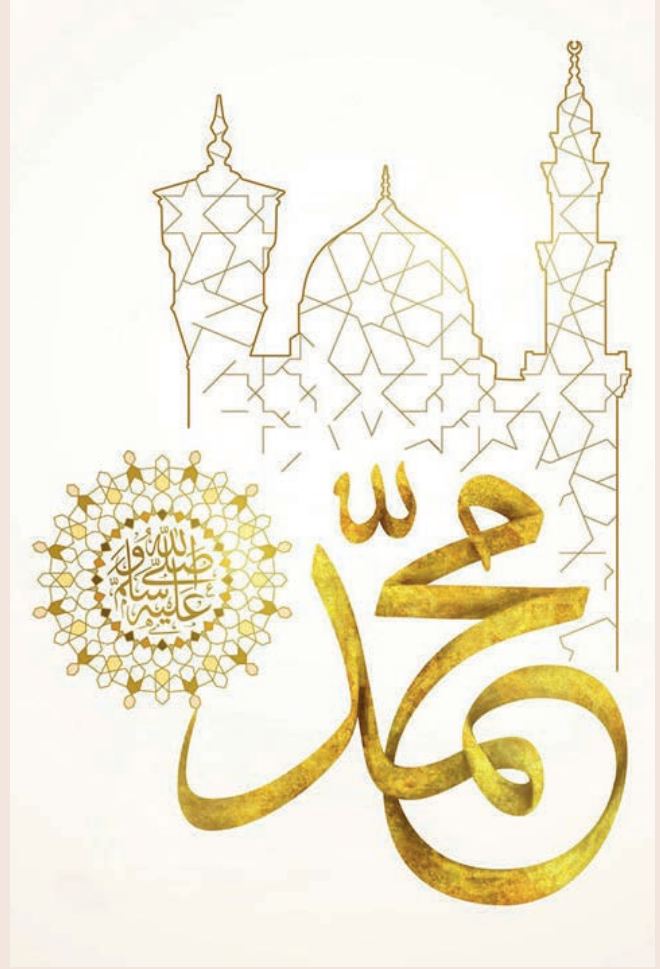
Kutlu Doğum: Efendimiz'i (sas) Tanıma ve Duyma Zamanı

Dr. Ergün Çapan

Peygamber Efendimiz'in (salat u selamların en güzeli O'na olsun) doğumu ve yeryüzünü şeref- lendirmesi insanlığın da yeniden doğumu ve dirilişi sayılır. O'nun doğduğu gün bizim için kutlu bir bayramdır. Bayramdır; çünkü Rabbimizi O'nunla tanıdık, Allah ile kul arasındaki münasebetleri, nimete şükran duygusunu, kâinat kitabını doğru okuyup doğru anlayabilmeyi, eşya ve hadiselerinin Allah'ı haykıran bir bülbül olduğunu O'nun getirdiği mesajla öğrendik/öğreniyoruz.

Evet, O'nun dünyaya teşrifi bir bayramdır. Bir insanın ötelere imanla gitmesi, cennete ehil hale gelmesi kendi adına ferdî bir bayramdır. Ancak getirdiği mesaj vesilesiyle bütün varlığın çehresine nur saçan, nazarları ahiret yamaçlarına çevirerek topyekün insanlığa cennet ve cehennem tanıtın ve ebedi saadet yollarını aydınlatan Allah Resulü'nün (aleyhi ekmeüt't-tehâyâ) doğumu ise, bütün insanlığın ve kâinatın bayramıdır.

Peygamber Efendimiz'in dünyayı teşrifi münasebetiyle yapılan "Kutlu Doğum" programları asr-ı saadette, sahabe ve tabiin dönemlerinde yoktu. Çünkü Allah Resulü hayatta iken sürekli ashabıyla birlikte idi. Ve onların kalplerinde gönüllerinde, şuurlarında çok canlıydı. O'nunla oturup, O'nunla kalkıyorlardı. Allah Resulü ebedî âleme irtihal buyurduktan sonra da sahabe efendilerimiz, yine O'nunla yaşadıkları kutsî atmosferin heyecanı ile yaşıyorlardı.

Allah Resulü, O'nun getirdiği mesaj ve kıyamete kadar bütün Müslümanların her türlü meselesine çözümün mikro planda esaslarını ihtiva eden hayat-ı seniyyeleri onların gönüllerinde her an yeni doğuyormuşçasına çok canlı ve taze idi. Bu itibarla senede bir kere veya birkaç gün O'nun dünyayı teşrifini tesîd etmeye gerek yoktu. Sahabe bu şuur ve heyecanını kendilerinden sonra gelen nesillere de aktardı. Nitekim bu hususu Sa'd b. Ebi Vakkas'ın şu ifadelerinde görüyoruz:

"Biz, Peygamber Efendimizin hayatını çocuklarımıza Kur'ân'ı Kerîm'den bir sure ezberletir gibi öğrettik."

Sahabenin rahle-i tedrisinde yetişen tabiin ve tebe-i tabiin döneminde de aynı şuur ve heyecan devam etti. Daha sonraki dönemlerde ise bilgilendirme, şuurlanma ve heyecanda bir azalma ve matlaşma başladı. İşte bu dönemlerde peygamber Efendimizin hayatını, mesajını kalplerden, gönüllerden, akıllardan gittikçe azalan şuur ve heyecanı hatırlatmak için mevlid programları yapılmaya başlandı.

Son senelerde "Kutlu Doğum" adı altında yapılan mevlid merasimlerini ilk defa, Fatımîler tarafından Mısır'da tertip edilmiştir. Fakat, genel kabule göre, ehl-i sünnet çizgisi içerisinde mütalaa edebileceğimiz ilk mevlid programını, Selahaddin Eyyubî'nin eniştesi Muzafferuddin Gökborü düzenlemiştir. (İbn-i Hallikan, Vefiyatü'l-A'yan, 1/437)

Daha sonraki dönemlerde de, Müslüman şairlerin hemen hepsi na'lar yazmışlardır. Bunlar arasında İmam Busiri'nin aşk ve heyecan dolu "Kaside-i Bür'de" si, Fuzulî, Nefî, Nâilî, Nâbî, İshak Efendi ve Şeyh Galib'in na'ları da elden ele, dilden dile dolmuşlardır. Ayrıca Rasûlullah'ın (aleyhi ekme'lü't-tehâyâ) doğumunu ve hayatını medh ü senâ eden ve "mevlid" adını taşıyan pek çok eser de kaleme alınmıştır. Mevlidlerin Türkçe'de en meşhur olanı Süleyman Çelebi'nin "Vesiletü'n-Necât" adlı eseridir. Bu eser gayet faydalı, güzel bir İslam âdeti olarak devam etmiştir ve etmektedir.

Âlimlerimizin pek çoğunun değişik makale ve kitaplarda ifade ettiği üzere, Allah Resulü'nün dünyaya teşrif etmeleri münasebetiyle kutlama yapmanın asılları dinde vardır:

1. Peygamber Efendimiz, pazartesi günleri oruç tutardı. Sahabeden biri bunun sebebini sorduğunda: "O gün benim doğduğum gündür" (Abdurrez-zak, musannef, 4/295; Beyhaki, Sünen-i Kübra, 4/286) buyurmuştur. Yani Efendimiz âlemlere rahmet olarak gönderildiği günü Cenab-ı Allah'a şükredilmesi gereken bir gün olarak kabul ederek oruçlu geçirmiştir. Efendimizin bu davranışı aynı zamanda ümmetine bir talimdir. Allah'ın engin rahmetin temsilcisi doğduğu güne ayrı bir değer ve önem verirken, o mücessem rahmetten olabildiğince istifade eden insanların daha çok ilgi ve alaka gösterip kutlamaları gerekmez mi?

2. Peygamber Efendimiz, Medine'ye teşrif ettiklerinde Yahudiler âşure günü oruç tutuyorlardı. Onlara niçin bu günde oruç tuttuklarını sordu. Şöyle cevap verdiler:

“Bu gün çok önemli bir gündür: Allah bu gün Firavunu ve kavmini denizde boğdu, Musa’yı kurtardı. Musa (a.s.) bu günü Allah’a şükür olarak oruçlu geçirdi. İşte bizde ondan dolayı oruç tutuyoruz.” Bu cevap üzerine Efendimiz: “Biz Musa’ya sizden daha yakın ve öncelikliyiz” buyurarak oruç tuttu. Ashabının da oruç tutmasını istedi. (Buhari, savm, 67; Müslim, sıyam, 127)

Buradan şu anlaşılıyor; Allah’ın muayyen bir günde lutfettiği bir nimet veya bir belayı defetmesinden ötürü Allah’a şükredilir. Ve her sene o gün geldiğinde o şükürün tekrarlanmasında bir mahzur yoktur. Peygamber Efendimizin dünyaya teşriflerinden daha büyük bir nimet mi olur? Bu büyük nimete şükretmek gerekmez mi?

3. Peygamber Efendimizi övmek ve O’nun şefaatine nail olmak maksadıyla Resûl-ü Ekrem hayattayken bile şiirler yazılmış, kasideler söylenmiştir. Meselâ Ka’b b. Züheyr, İnsanlığın İftihar Tablosu’nun huzurunda O’nu övmüş ve Allah Rasûlü tarafından tebrik edilmiş, teşvik görmüştür. (Taberani, Mu’cemü’l-Kebir, 19/176; Hakim, Müstedrek, 3/670) Hassan bin Sabit de şiirleriyle iltifata mazhar olmuştur. (Tirmizi, Edeb, 70; Buhari, Menakıb, 16)

Bu itibarla kutlu doğum programlarında Peygamber Efendimiz’i öven, O’na olan/olması gereken sadakat ve vefayı dile getiren şiirler, na’tlar, ilahiler vs. okunarak mesaj vermede, gönüllerde peygamber sevgisini coşturmada bir mahzur olmasa gerek.

İmam Suyutî, Peygamber Efendimiz’in vilâdetini kutlamak maksadıyla program yapmanın müstehap olduğunu ifade ettikten sonra İmam-ı Kurra Şemseddin el-Cezerî’nin “Örfü’t-Tarif bi Mevlidi’ş-Şerif” kitabından şunu nakleder: Ebu Leheb’i vefatından sonra rüyada görüyor ve soruyorlar ne haldesin? Cevap veriyor:

–Cehennemdeyim. Ancak her pazar-tesi akşamı cehennem ateşi benden hafifletiliyor ve parmaklarımın arasından başparmağım kalınlığında bir su emiyorum diyerek Cehennemde böyle bir lütfeye mazhar olmasını şöyle açıklıyor: “Hz. Muhammed doğduğu zaman çok sevinmiş onun doğumunu müjdeleyen cariyem Süveybe’yi azat etmişim, cariyem de onu emzirmişti.”

Şayet Ebu Leheb gibi hakkında Kur’ân ayeti bulunan bir kafir bile Peygamber Efendimiz’in doğumuna olan sevincinden dolayı cehennemde böyle mükafatlandırılırsa

Hız Muhammed'e inanmış bir mümin O'nun viladetine sevinip gücü yettiği kadar O'nun sevgisini mazhar olmak için koşuştursa eli boş mu döner!

Konu ile ilgili mevlid ve miraç gibi vesilelerle Efendimiz'i bir kere daha ve engince yad etmenin mahzuru olmadığına dair bir görüş de şu şekildedir:

"...hatta, Allah Resûlü kendisini methedenlere karşı sükût buyurduğundan ve Ka'b b. Züheyr gibi şairleri tebrik edip onlara hediye verdiğinden dolayı, misyonu itibarıyla kendisini medh ü senâ ve takdir etmenin bir esas olarak sübût bulduğuna da kâil olunabilir. Yani denilebilir ki, o sükût buyurduğuna ve hatta bazılarını hediye verdiğine göre, O'nu meth etmek sünnet ya da en azından mendub (Efendimizin bazen işleyip bazen terk buyurdukları, selef-i sâlihinin de sevip rağbet ettikleri işler) da olabilir. Peygamberimizin

üstün meziyetlerini, güzel vasıflarını, ahlâkının eşsizliğini, hayatını ve mucizelerini anlatmak ve nihayet, O'nun şefâatine sığınmak, salât ü selâmlarla O'na yönelmek mendup sayılabilir. Çünkü, bütün bunlar formül olarak ortaya konmamışsa da hepsinin aslı dinde vardır."

Diğer taraftan "Kutlu Doğum" faaliyetleri bir hedef değil bir vesiledir. Peygamber Efendimiz'i, tanıtmak, sevdirmek, O'na olan muhabbeti coşturmak, coşturup insanları Allah Resûlü'nün getirdiği mesaja yönlendirmek için bir vesiledir. Vesileler neye hizmet ediyorsa ona göre hüküm alırlar. Bu itibarla aslı dinde olup formülü zamana ve şartlara göre değişebilen meselelerden biri olan "Kutlu Doğum" vesilesiyle Peygamber Efendimiz'i her yerde ve her platformda değişik yönleriyle anlatarak, kalpleri gönülleri Allah Resûlü'nün sevgisiyle coşturmanın bir mahzuru olmasa gerek.

O Günler Ne Günlerdi

M. Fethullah Gülen

*Yıllar geçiyor ki, yâ Muhammed,
Aylar bize hep Muharrem oldu!
Akşam ne güneşli geceydi;
Eyvah o da leyl-i mâtem oldu!*

*Allah için ey Nebî-yi Mâsum,
İslâm'ı bırakma böyle bîkes,
Bizleri bırakma böyle mazlum.
(M. Âkif)*

Bir zamanlar içimizde Sen vardın, varlığın sayesinde her şey büyü-lü ve her şey çok güzeldi. Belki bazen bir kısım kopuklukların yaşandığı ve davranışların sevimsizleştiği, tavırların kabalaştığı, ses ve solukların hırıltıya dönüştüğü de olurdu; ama, hemen arkasından Senin dünyandan gelen ışık ve esintilerle bütün bu olumsuzluklar silinir gider, yeniden düşünce ve his atlamamızda sadece Sen ve Senin o rengârenk atmosferin tllenmeye başladığı.

Ufukların kararması, ruhları hafakanların sarması, Senin bütün gönüllerde doğu vermene bir çağrı gibiydi: Ne zaman bunalıma düşsek, gölgen tıpkı bir dolunay gibi gönlümüzün tepelelerinde beliriverir ve bütün kasvetleri siler-süpürür, götürürdü.

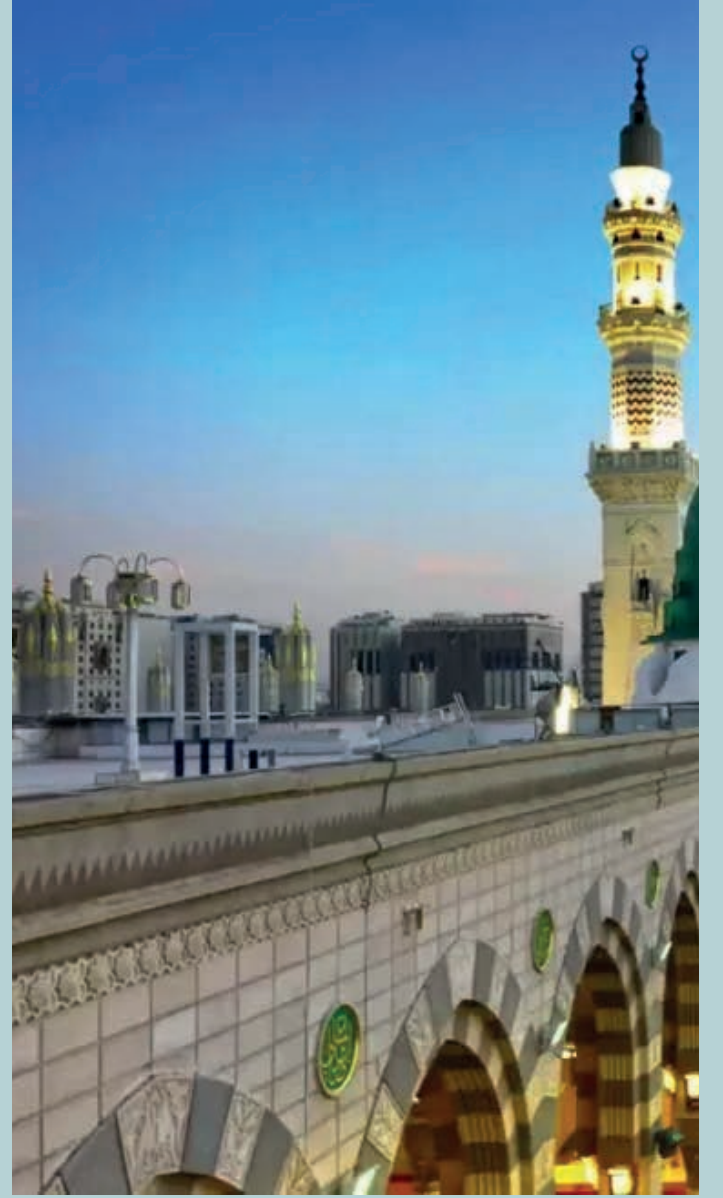
Ne vakit biraz sıkışsak veya kendimize takılsak, içinde bulunduğumuz o muzlim hâl, ışığına bir çağrıymış gibi, birdenbire dört bir yanda Senin o hususî dünyanın sıcaklığı, yatıştırıcılığı duyulmaya başlar ve sonsuzdan gelen nurlar sarardı her yanımızı.. esen rüzgârlar Senin kokunu sürünür gezer.. ikliminin vâridâtı şelaleler gibi başımızdan aşağı boşalır ve biz ötelere gelen nurlarla banyo yapmışçasına serinlerdik.

Hemen her zaman böyle kısa bir kopuktan sonra, kendi kendimize: "Eyvah, meğar ne kadar O'nsuz kalmışız." der ve gönüllerimizde Seni bir kere daha taptaze bulmuş olurduk. Her sürçme, her inhiraf, her bulantıdan sonra âdeta Rahmeti Sonsuz, Seni bir kez daha bize iade ederdi de duyardık bütün benliğimizle sesini-soluğunu, ışığını-kokunu ve mesajının büyüleyen

şivesini; duyar ve sihirli bir balona binmiş gibi bir hamlede yer çekiminden kurtulur, ruhlarımızda sonsuza doğru bir hareket havası hissederdik. Böyle bir havanın sihriyle bize ait kirlenmiş atmosferden sıyrılıverir ve âdeta semavîleşirdik. Öyle ki, ruhumuzu ne zaman yoklasak, Senin o ışıktan dünyandan sızıp gelen ve gönlümüzün derinliklerine akan bir ziya, bir ümit, bir inşirah hisseder ve kendimizi Senin o sımsıcak huzurunda sanırdık. Çünkü, içimizde her zaman Sen vardın ve varlığınla her şey çok güzeldi.

Sen bizim için hem geçmiş hem gelecek hem de hâldin; zaman üstü ve büyüleyen öyle bir duruşun vardı ki, nurunla her vakit içimizde gibiydin.. kendi ışık çağında durur, günümüzü kucaklar, ileriye işaretlerde bulunur ve bütün zamanlara kendini dinletirdin. Sinelerimiz otağında; gönüllerimizde yaşar, bizi kendin gibi yaşatır, annelerimizin kucaklarından daha sıcak o mübarek atmosferinde bizlere yumuşak yumuşak ninniler söylüyormuşçasına hafakanlarımızı dağıtır ve rahatlatırdın hepimizi.

Çok defa mânevî huzurunun câzibesine kendimizi salar ve ışıqla taçlandırdığın çağlarda dolaşır, bir zamanlar milletçe ortaya koymuş olduğumuz tarihî güzellikleri temâşâ eder; yitirdiğimiz ya da terk ettiğimiz değerleri yeniden bulmuş gibi olur, çocuklar gibi sevinir; derken Senden fıskırıp gelen o nazlı ve hülyalı günler, hafızalarımızda bir kez daha çiçekler misillü açar; açar ve milletçe Nur Çağrının memelerinden süt emiyor gibi olurduk; olurduk da o küflenmiş, kirlenmiş dünyalarımız yeniden pırıl pırıl bir hâl alır; kırılmış, yırtılmış, şirazedenden çıkmış hülyalarımızın parçaları bir araya gelir ve Seninle nuranîleşen zamanlar, yaşadığımız günlerin, saatlerin, dakikaların içine akar ve bize gerçek hayatın rengini, desenini, şivesini fısıldardı.

Bizimle aynı memeden süt emmeyenler ne yudumlarılarsa yudumlasınlar, biz hemen her zaman hiç kimsenin duyup tatmadığı hazlarla soluklanır, gözlerimizi açıp kapar ve cennetlerdeymişçesine düşündüğümüz, arzu ettiğimiz, istediğimiz ve elimizi uzattığımız hemen her şeye ulaşır ve âdeta hep rüyalar âleminde dolaşırdık.. neden olmasın ki, içimizde Sen vardın; zaman, mekân ve bunlara bağlı her şey de bize yârdı.

Ne zaman gönüllerimizde Seninle münasebete geçsek, birden âdî ahvâl ve düşüncelerimizin üstünde Senin âhenkli, hülyalı ve aydınlık dünyanın tüllemeye başlar, his ve heyecanlarımızı şahlandıran o esrarlı hayat sergüzeştin bizi, olduğumuz yerden, Sana vâsıl olacağımız şehraha ulaştırır; o yolla ta Hak

kapısının önüne götürür, bize mekân üstü teşrifat salonlarında Firdevs koltukları gibi minderler serer ve gönüllerimize hülyalara denk güzellikler sunardı. Seninle bulunduğumuz o sırlı zamanlarda, düşünülmesi imkânsız daha neleri hatırlar, ne zevk ve haz fasılları yaşar ve kim bilir her gün kaç kez “Meğer hayat buymuş.” diyerek var olma neş’e ve sevinçle soluklanırdık.

O zamanlar gölgen üzerimizde, biz de varlık ve yokluğun farkında idik! Senin o masmavi ikliminden süzülüp gelen ruh ve mânâ, bizim özümüz ve canımızdı; bizler onunla yaşar, onunla oturur kalkar, onunla her engeli aşar ve onunla ulaşmak istediğimiz zirvelere ulaşır, sonra yürüdüğümüz duraksamadan hedeflerin en kutsalına; Hak rızasına ve ona vesile kabul ettiğimiz nâmını yedi cihana duyurmaya.. ipekler gibi yumuşak nefes ve soluklarla zaman zaman hep kuşlar gibi yükseklerde uçarak, meltem olup her şeyi, herkesi okşayarak, zaman zaman da bulutların bağrında yağmurlaşarak; sonra da dört bir yana sağanak sağanak boşalarak her lahza hayatla çağlardık.

“İşte hayat budur.” deyip gönlümüzce yaşadığımız o aydınlık gün ve aydınlık saatlerde güneşimiz Seninle doğar, Seninle batar; gündüzler çehren gibi pırıl pırıl gelir geçer, geceler siyah zülüflerinden bize türküler söyler ve nabızlarımız her zaman kalbinin ritimlerine uygun atardı. Dimağlarımız Seni düşünmekle dinlenir, hafakanlarımız gölgene sığınmakla diner ve böylece hayatın hiç kimseye nasip olmayan tadını ve varlığın bitmeyen zevkli maceralarını hep Seninle duyardık. Senin göklere bağlı hayat sergüzeşinde okurduk imanın yenilmez gücünü, Müslümanlığın kahramanlık olduğunu, doğruluğun paha biçilmez kıymetler ihtiva ettiğini, iffet ve ismetin meleklerinkine denk insan tabiatının bir buudu hâline geldiğini...

Sendin gökler ötesi sırları, verâlardan akıp gelen ışıkları, dünya-ukbâ arasındaki münasebetleri; insanların emellerini, isteklerini, ihtiyaçlarını ve bütün bu hususlardaki beklentilere vaad edilen ebediyetleri söyleyen. Mesajların gelip kulaklarımıza çarparken Seni aramızda hissediyor, beynimizin duyma merkezlerinde sesini duyar gibi oluyor, basiretlerimizle o ışıktan hayatının nuranî karelerini temâşâ ediyor ve bütün bir varlığı kendine has muhtevasıyla Sende görüp Sende okuyorduk.

Senin terbiyen, Senin üslûbun ve Senin sisteminle yetişmiş olan nesiller yıllar ve yıllar boyu, Senden duydukları, Senden dinledikleri, Senden aldıkları o mesajların en renkli, en cazip, en derin ve en çarpıcılarıyla hep ra’şelerle ürperip heyecandan heyecana girdi; Seninle alâkaları ölçüsünde imanları iz’an ufkuca erişti, muhabbetleri çağlayanlara dönüştü ve en engin bir aşk u şevk tufanı ile gidip ta ruhanîlere ulaştılar.

Asırlar ve asırlar boyu ard arda gelen nesillerin, Seni bu ölçüde duyup sevmeleri, varlığını ve varlığının gayesi sayılan mesajını bu çerçevede hissetmeleri için kim bilir ne kadar cehdler, ne kadar gayretler sarf etmişlerdi.! Ne beyin fırtınaları yaşamış ve ne zahmetlere katlanmışlardı.! Ama, mevsimi gelince bunların hepsi semere vermişti.. ve artık her işte, her gönlüde Sen vardın ve Seninle geçen her dakika, her saniye âdeta bir eşref saatti. Sürekli başımızdan aşağıya dökülen ışıkların ruhlarımıza akıyor ve benliğimize neler ve neler duyuruyordu! Sen, arkandakilere mutluluklar vaad ediyor, onların ebedî saadet isteklerini cevaplıyordun; onlar da, daha aydınlık günlerin ileride olduğu/olacağı mülâhazasıyla her an daha da şahlanıyor ve Senin arkanda bulunma sevinciyle âdeta yeni bir Asr-ı Saadet yaşıyorlardı.

Biz insanlar, ta yaratılırken, âciz, fakir, ihtiyaç içinde ve bir sürü beklentinin çocukları olarak yaratılmıştık: Gönül huzuru bekliyor, dünyevî-uhrevî saadet hülyalarıyla yatıp kalkıyor, ebediyet ve ebedî mutluluk rüyaları görüyor ve hep boyumuzu aşkın şeylerin peşinden koşuyorduk; Seninle ve Senin ışıktan mesajlarıyla beklentilerimizin üstünde ihsanlara nail olduk; Sen gelmeden ölümler gibiydik, risaletinle sûr sesi almış gibi dirilip doğrulduk.

Dün Sen içimizdeydin ve günlerimiz gündü; o aydınlık günler tamamen yok olmasa da, bugün büyük ölçüde renk attı ve soldu. Hüznümüz Yakub'un hüznüne denk, ümitlerimiz de onunki kadar; hepimiz, çok yakın bir gelecekte yeniden ufkumuzda tulû edeceğin o aydınlık günlerin hülyalarıyla yaşıyor, bize vaad edilen avdetinin heyecanıyla sabahlıyor ve akşamıyoruz. Vilâdetin her sene bize bun-

ları çağrıştırıyor, biz de kâse kâse ümitten iksirler içmiş gibi oluyor ve Seni bu çağın insanlarına bahşeden Rahmeti Sonsuz'a nasıl şükredeceğimizi bilemiyoruz...

Yakın geçmişte Senden kopup ayrılanların çoğu zayi olup gitti. Gidenler kendilerine yazıklar etti. Hepimizin belli ölçüde bir kopukluk yaşadığı muhakkaktı; ne var ki, herkesin Senden uzaklaşması farklı farklıydı ve kaybetmeler de o çerçevede cereyan ediyordu. Şimdilerde geç de olsa, böyle bir ayrılıktan pişmanlık duyduğumuzu ifade ediyor ve Senin anne kucaklarından daha sıcak bağrına dönmek istiyoruz. Yüzümüz yok, hicap içindeyiz; Hak katındaki nazının geçerliliğine de ümitlerimiz tam. Keşke ne seviyede olursa olsun Senden hiç kopmasaydık; kopmasaydık da, Senden, Senin dünyandan akıp gelen ışıklardan ve ruhlarımıza boşalan mânâlardan hiç mahrum kalmasaydık; Seni o inandırıcı çehrenle içlerimizde hep taptaze ve dipdiri duyabilseydik..! Heyhât! Farkına vararak veya varmayarak bir kere koptuk Senden.. uzaklaştık kendimizden. Değişik kurtuluş yolları, yöntemleri peşinde koşup durduğumuz şu anda, keşke bir de yitirdiğimiz şeyleri düşünebilseydik.! Ne gezer; bir kere daha Hârût ve Mârût'un oyununa gelmiş ve bir kere daha Mefisto'ya yenik düşmüştük. Oysaki bizim, Senin gölgenin üzerimizde olduğu ve şeytanlara meydan okuduğumuz günlerimiz, haftalarımız, aylarımız, yıllarımız vardı. Çevre hazanla inlerken günler de geceler de bizde hep bahardı. Yıllarımızı, aylarımızı, günlerimizi çaldılar ve bizi birer zamanzede hâline getirdiler. Şimdilerde oturmuş "Karanlığın son serhaddi, fecrin en sadık emaresidir." diyor ve bu zifiri karanlıkların yırtılacağı eşref saatleri bekliyoruz.

Efendimiz'in Doğumunda Yaşanan Harikulâde Hâller

Prof. Dr. Muhittin Akgül

Zaman gülistanına ruhları okşayan, cana can katan nice baharlar gelmiş, insanı hayrete düşüren yapısıyla bu sonsuz feza, zaman zaman şu zümrüt parçası yeryüzünü, bakanları şaşırtacak derecede güzelliklerle bezenmiştir. Fakat bugünkü gün öyle bir gündür ki, ona kavuşmak için üzerinden sayısız yıllar geçen zaman, milyonlarca yıl harcamıştır. Gökyüzünün derinliklerindeki gezegenler bugünü görme özlemi ile gözlerini dikmiş, beklemekteydiler.

Yaşlı dünya ve köhne felek, uzun, çok uzun zamandan beri bu cana can katan, ruhları dirilten sabahı, gece gündüz, durmaksızın bir yandan öbür yanına dönerek gün doğumunu bekleyen insan gibi bu kutlu doğumun sabahını bekliyordu. İlahî fermanın, kaza ve kaderin süregiden tecellileri, uzaydaki zerrelere her gün yenilenmesi, ay ve güneşin ışıklar saçarak her tarafı aydınlatmaları, rüzgâr ve bulutların hayat veren yağmurlar taşımaları, mübarek insanların

yuvası olan Cennet'in pâk nefesleri, İbrahim'in tevhid çığlığı, Yusuf'un güzelliği, Musa'nın haşmeti, İsa Mesih'in ruh okşayan yumuşaklığı, hepsi işte bu değeri ölçülemeyen, paha biçilemeyen iki cihan sultanının hizmetinde kullanılmak içindi.

Kutlu doğumun sabahı, işte o cana can katan sabah, işte o mutlu ve kutlu saat, işte o mesut andır.

Abdullah'ın yetimi, Âmine'nin ciğerpareesi, Kâbe'nin sultanı, âlemin manevî sultanı, yeryüzünün imamı, iki cihan sultanı, kutsal âlemden geçici âleme şeref vererek, azamet ve ihtişamla geldi.

Kâinatın Medarı İftiharı Hz. Muhammed Mustafa'nın (sallallahu aleyhi ve sellem) peygamberliği kâinat çapında bir icraat olduğundan dolayı, doğmadan önce ve doğumu esnasında birtakım harikulâde olaylar cereyan etmiştir.

Zaten her peygamber O'nu haber vermiş, Hz. Musa ve Hz. İsa (aleyhimes-selâm) kitaplarında O'na ait pek çok özellikten bahsetmişlerdir. O beklenen bir peygamberdir. Kâinat çapındaki bu önemli hadiseden dolayı, bazı önemli olayların olması hiç de yadırganmamalıdır. Bu anlamda siyer ve tarih kitaplarında doğum öncesi ve doğum sonrası şu hadiselerin vaki olduğu rivayet edilir:

Resûlullah dünyaya teşrif buyurdularında, Kâbe'de bulunan putlar, yere düşmüşlerdir. Tevhidin kaynağı Kâbe, zamanın geçmesiyle puthaneye dönmüş, yakın bir gelecekte bundan temizleneceklerine bir işaret olarak Resûlullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) doğduğu gece yerle bir olmuşlardır.

Peygamber Efendimizin (sallallahu aleyhi ve sellem) doğumu esnasında bir nur zuhur etmiştir. O nur, Şam saraylarını ve köşklerini aydınlatmıştır. Mekke'de ikâmet edip ticaretle uğraşan bir yahudi vardı. Resûlullah'ın doğduğu gece, Kureyşlilerin toplandığı bir mecliste şöyle demişti: "Ey Kureyş topluluğu! Bu gece sizin mahallenizde bir çocuk doğdu mu?" Kureyşliler, vallahi bilmiyoruz, dediler. Yahudi şöyle cevap verdi: "Allahu Ekber. Sizin bir yanışınız var! Bakın size söylediklerimi zihninize iyice yerleştirin. Bu gece, bu ümmetin son peygamberi doğmuştur. Onun iki omzu arasında bir işaret vardır. O işaretin üzerinde sık tüyler vardır."

Hassan bin Sabit'ten de şöyle bir rivayet vardır: "Ben yedi ya da sekiz yaşlarında bir çocuktum. Gördüklerimi ve duyduklarımı aklımda nakşedebiliyordum. Yesrib'deki bir yahudi, Peygamber Efendimizin doğacağı gecenin bir gün önceki sabahında: "Ey yahudi topluluğu!.." diye bağırmaya başladı. Yahudiler de onun etrafına toplandılar.

Söylediklerini ben de duydum. Yahudiler ona: "Yazıklar olsun, sana ne oldu?" dediler. O da şöyle cevap verdi: "Bu gece doğacak olan Ahmed'in yıldızı doğdu!"

Başka bir rivayette Peygamber Efendimizin doğduğu gecede, Kısra'nın sarayı sarsılmış ve sarayındaki 14 oda yıkılmıştı. Mecusilerin tapmakta oldukları ateş sönmüştü. Hâlbuki daha önce o ateş Peygamber Efendimizin doğumuna kadar bin yıl süreyle sönmekten yanmıştı.

Bazı siyer yorumcuları da meydana gelen bu hadiseleri şöyle yorumlamışlardır: Yıkılan Kısra'nın sarayı değil, İran'ın saltanat ve ihtişamı, Bizans'ın ihtişamı, Çin'in göklere yükselen saraylarının kuleleriydi. Sönen ateş, Mecusilerin mabedlerinde parlayan alevler değil, bütün dünyadaki küfür ve dinsizlik ateşiydi. Kuruyan göl Sava gölü değil, putperestliğin zulmü, Zerdüştlüğün güç ve kuvveti, Hristiyanlığın tahakkümüydü. Abdullah'ın yetimi, Âmine'nin ciğerparesi, Kâbe'nin sultanı, âlemin manevî sultanı, yeryüzünün imamı, iki cihan sultanı, kutsal âlemden geçici âleme şeref vererek, azamet ve ihtişamlı geldi.

Ey güzeller güzeli Sevgili gel, bir kere daha yeniden misafirimiz ol.. tahtını sinelerimize kur ve bize buyurabildiğin her şeyi buyur. Gel, gönüllerimizdeki karanlıkları kov, bütün benliğimize ruhunun ilhamlarını duyur ve bize yeniden diriliş yollarını göster.

Gel, her gün biraz daha azgınlaşan şu zulmetleri ışığınla dağıt ve herkesi inleteren zulüm ve adaletsizlik ateşini söndürüver. Gel, her şekliyle kine, nefrete, düşmanlığa kilitlenmiş şu zavallı ruhların boyunlarındaki zincirleri çöz; sevgiye, merhamete, şefkate hasret giden sinelerimizi muhabbetle, hoşgörüyü coştur; gel, ruhlarımızı aklın aydınlığı, gönüllerimizi de mantık ve muhakeme enginliğiyle buluştur ve bizi kendi içimizdeki kopukluklardan kurtar.

Sen gidince kimilerimiz akla takılıp düz yollarda yolsuzluk yaşamaya başladık.. kimilerimiz de kendimizi bir kısım gönül hülyalarına saldık, vehimlerimizle oyalandık.. ne aklın dilini anlayabildik ne de kalbî ve rûhî hayatın derinliklerine dalabildik.. akli ihmal edip dünyanın karnına girdik, kalbe bütün bütün tavır alıp kendi derinliklerimizi görmezlikten geldik.

Ey karanlık gecelerimizin Ayı-Güneşi, ey yolda kalmışların biricik rehberi, Sen bizler gibi sadece bir kere doğmadın/doğmazsın; zamanın her parçası Sen'in için bir tulû vakti, gönüllerimiz de mütevazı matlâın.. perişaniyetimiz sana bir çağrı, sinelerimiz Seniyye-i Vedâ.. ne olur artık ağlayan gönüllerimize acı da gel; doğ canlarımıza Yaratan aşkına, bizi yalnız bırakma; yalnız bırakıp ruhlarımızı Sen'sizlik ateşine yakma.. ne ilm u irfanımız var, ne hayr u tâate mecâlimiz; günah, isyan diz boyu; Sana sunacağımız armağan "Bi bidâatin müzcâtin – Kayda değmez bir sermaye" (Yûsuf/12, 88) ölçüsünde bile değil..

bugüne kadar aşındırmadık eşik ve çalmadık kapı bırakmadık; gönül bağlayıp arkalarından koştuklarımız her zaman bizi aldattı, sonra da yol ortasında bırakıp gitti. Ne yürümeye takatimiz kaldı ne bulunduğumuz yerde ikamete dermanımız. Bağban sen isen –öyle olduğunda şüphemiz yok- bağ niye sahipsiz kalsın –sana böyle bir çağrıda bulunmak da ayrı bir saygısızlık-. Merkezi tutmak Sen'in hakkın ise o makam adına söz söylemek kimin haddine...

Ey şefkati, adaletini aşkın Gönüller Sultanı, seni unuttuğumuzun, sana saygısızlıkta bulunduğumuzun farkındayız; ama sen, şimdiye kadar bundan daha acılarını da gördün; incinsen de küsmedin, vefasızlık görsen de alâkanı kesmedin. Başını yaranlar, dişini kıranlar karşısında bile ellerini açıp dua dua yalvardın. Sen'i bilmemelerini mazeret sayarak, lânet ve bedduada bulunmadın, lânet ve bedduaya "âmin" de demedin. Sineni, Ebû Cehil'leri bile ümitlendirecek ölçüde açabildiğin kadar açtın ve her sözünü, her davranışını Hakk'ın rahmetinin enginliğine bağladın. Beklediklerimiz hakkımız olmasa da, bütün bu yaptıklarının karakterinin gereği olduğunda şüphemiz yok.

Ey dost, kaç bahar gelip geçti biz hep hazandayız ama, düşe-kalka olsa da hep izindeyiz. Gel bizi bir kere daha sevindir. Sevindir ki; bağının taptaze fidanlarıyla nâmını âleme tam duyuracak demdeyiz. Dünya Sen'in dünyan -müsaade buyurursan dünyamız da diyeceğim- bu dünya ışığa hasret gidiyor. Bizler o kırık azimlerimiz ve o çatlamış ümitlerimizle, yolların hakkını veremesek de hep yollardayız. Sadece hislerimizle de olsa, aradığımız sevgili Sen'sin; gel son kez içimize doğ ki gönüllerimiz ışıkla dolsun ve ufuklarımızı saran şu upuzun geceler savulup gitsin; yerlerini gündüzlere bıraksın...

Gözlerimiz tulûunun emarelerini görmese de, tadın, lezzetin, kokun daha şimdiden hemen hepimizi mest etti. Gel bizi yeniden arkana al ki, ışığın ruhlarımıza vursun.. Sen "Sâyesi yere düşmez bir nahl-i Tûr'sun / Mihr-i âlemgîrsîn baştan ayağa nûrsun." (İtrî). Mesajın nur, düşüncen nur, ufkun nur, her yanınla pürnursun; aç yüzünden nikâbını cihanlar nurla dolsun ve her yanda nâmın duyulsun.

Ey yüce dost, söylenen sözler bir naat değil, sevgili kapısında mırıldanan serenat da değil; özü hasret, ruhu hicran kapı kuluna ait ritimsiz bir feryattır, bir feryâd-ı mutâddır.

Mısır'da Kutlu Doğum Kutlamaları

Yazar: Adem Abdülaziz
Tercüme: Yusuf Demirtaş

Yıllar, asırlar geçiyor.. günler, aylar birbirini takip ediyor.. feleğin çarkları insanoğlunun üzerinde dönüyor.. saadet ve şekavet, sevinç ve musibet, yeis ve ümit, sıkıntı ve ferahlık hayatımızın farklı renkleri olmaya devam ediyor...

Dünya hayatı bütün bu renkleriyle akıp giderken, insanlığın İftihar Tablosu'nun adı da dillerdeki, gönüllerdeki yerini muhafaza ediyor.

Öyle de olmalı, zira O (sallallahu aleyhi ve sellem), bi'setiyle insanlığı koyu bir cehaletten, zifiri bir dalaletten kurtarmış, öte-lerden getirdiği nurla, yağmur yüklü bulutlar misali beşeriyetin üzerine boşalmıştır.

Sonsuz Nur yazarı ne güzel söyler:

"Işığa hamile kapkaranlık bir dünya.. ve Nebi'nin zuhuruna az bir zaman kala müjde ve muştı dolu akisler var ufukta.. vicdanlarda tesiri o kadar fazla ki, birçok Mekkeli gelecek son Nebi'yi anlatmakta.. tavsiyeler ve tavsiyeler: Zuhur eder etmez hemen koşun O'na! Ve bütünleşin O'nun ruhuyla!"

Bizim için çok mühim, bereketli ve feyiz dolu günler vardır. Bunlardan bazıları da mü'minlerin bayramı sayılır. Her hafta, cuma günü yaşanan bu bayram sevincini daha büyük çapta Kurban ve Ramazan Bayramlarında da yaşarız.

Kurban Bayramı, Hz. İbrahim'in belli bir buudda fedakârlık yaptığı, Müslümanların da bütün samimiyetleriyle günahlarının affına yol aradıkları.. ve bu gayeye matuf, bazılarının Beytullah'a yüz sürüp Arafat'ta vakfeye durdukları ve Muhammedî bir ruhla yalvarıp yakardıkları bir gündür.

Ramazan ise, bir ay oruçla Rabb'e yaklaşma

sevincini, yaşama sevincini paylaşmanın ifadesi zengin, dolgun ve bereketli bir bayramdır. Fakat bir bayram daha vardır ki, o, bütün insanlık, hatta bütün bir varlık âleminin bayramı sayılır; o da Allah Resûlünün dünyayı teşrif buyurarak tenezzülen aramıza girip bizi şerefleştirdiği gündür.. vilâdet-i Ahmediye'dir. Yani Cenâb-ı Hakk'ın, tıpkı bir güneş mahiyetinde yarattığı o Nur'u bir kandil gibi insanlık semasına astığı gündür.

Evet, o Nur sayesinde bütün cahiliye karanlıkları yırtılmış ve âlem nura gark olmuştur. Bu da Cenâb-ı Hakk'ın cin ve ins'e en büyük bir lütfu ve büyük bir ihsanıdır."

Mısır'da Mevlid-i Nebî Kutlamaları

Tarihçilerin kaydettiği ilk Mevlid-i Şerif kutlaması, Fatımîler tarafından Mısır'da icra edilmiştir. Onlar, Peygamber Efendimiz'in doğum yıldönümü münasebetiyle büyük bir merasim düzenler, tatlılar yapar dağıtırlardı.

Bu yönüyle Mevlid-i Nebî kutlamalarının doğduğu yer sayılan Mısır, bugün de bu kutlamaların en güzel örneklerini icra etmeye devam etmektedir.

Mısır'da Mevlid yalnızca bir gün kutlanmaz. Neredeyse, Peygamber Efendimiz'in 12'sinde dünyayı teşrif ettiği Rebiül Evvel ayı boyunca devam eder. Mevlid günlerinde Mısır caddeleri ışıl ışıldır; her yanda süslemeler göze çarpar, insanın kalbini ayrı bir sevinç kaplar. Mevlid münasebetiyle yeni elbiseleriyle arz-ı endam eden insanlara rastlarsınız.

Mısır'daki merasimlerde en çok ön plana çıkan husus; Efendiler Efendisi'nin farklı yönlerini nazara veren konferanslar, vaaz ve sohbetler, bazen solo bazen koro halinde söylenen naatler, ilahiler, zikirlerdir.

"Mevlid gelini" ve "Mevlid atı", Mevlid münasebetiyle hediyeleşmenin birer sembolü gibidir. Nişanlılar Mevlid günlerinde birbirlerine bu hediyeleri sunarlar. Mevlid gelini, erkek tarafından kıza, Mevlid atı ise kız tarafından erkeğe takdim edilir.

Mevlid için tatlılar yapılır, insanlar, Mevlid tatlısı alıp evlerine götürürler. Mevlid'de tatlı yapıp dağıtmanın Mısır kültüründeki önemini gösterir bir hadise anlatılır: Napolyon Mısır'ı işgal ettiğinde, onurları rencide olan Mısırlıların bir nebze olsun gönüllerini almak için Mevlid tatlısı yaptırıp dağıttığı söylenir.

Mısır'daki Mevlid kutlamalarının sembollerinden biri de, bizdeki "fener alayı"na benzetebileceğimiz "Mevlid Alayı"dır. Bu, pek çok insanın katıldığı bir merasim yürüyüşüdür. Mısır'ın farklı şehirlerinde, özellikle tarikatler tarafından düzenlenir. En

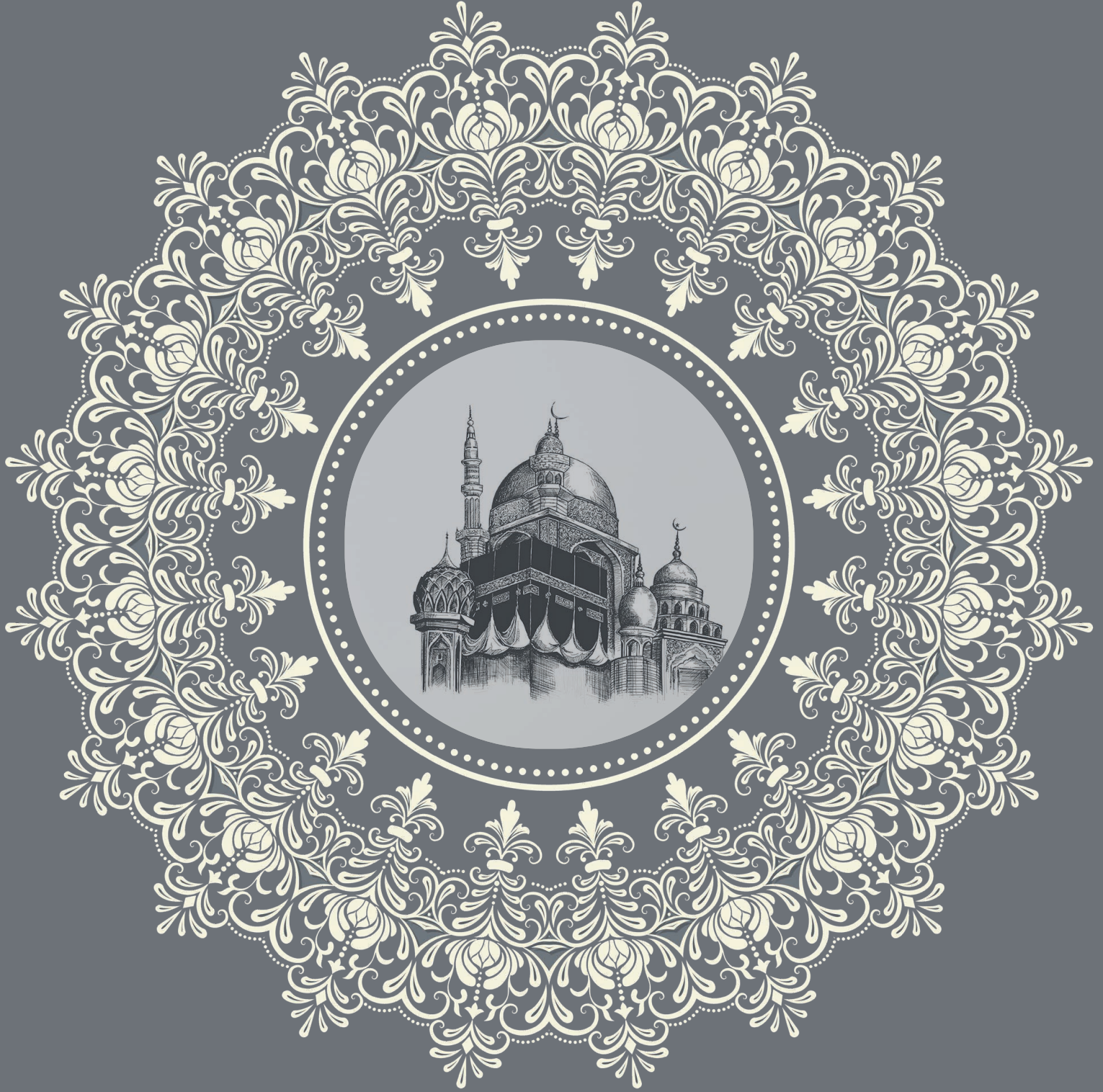
büyüğü ise Kahire'de icra edilir; Salâh el-Caferî camiinde başlar, Hazreti Hüseyin camiinde sona erer.

Yol boyunca ilahiler, kasideler söylenir. Her bir tarikat, kendine ait bir bayrakla temsil edilir. Mevlid alayı, Hazreti Hüseyin camiine vardığında, onları karşılamak üzere şeyhlerini camiin kapısında bulurlar. Selamlamadan sonra hep birlikte akşam namazını kılmak üzere camiye girerler.

Rebiül Evvel ayının başından, Mevlid-i Nebevî günü olan 12. güne kadar, yatsı namazlarını müteakiben Hazreti Hüseyin Camii çevresinde kutlamalar devam eder, ilahiler, kasideler söylenir, ulema tarafından konuşmalar yapılır, vaazlar verilir.

Tüm bunlar, o çok özel günün hatırasıyla gönüllerde hâsıl olan mutluluğun, sevincin yansımalarıdır.

Copyright ©

hikmet.net, 2023

Tüm hakları saklıdır.

Yazılar www.hikmet.net sitesinden derlenmiştir.